

A Magyar médiában a mozgáskorlátozottokról közölt információk tallózása

MÉDIA HÍREK

Válaszoltak Tarlósnak - ezt nem teszi zsebre

Reagált Tarlós István főpolgármester csütörtöki sajtótájékoztatóján elhangzottakra a Mozgáskorlátozottak Egyesületeinek Országos Szövetsége (MEOSZ).

A MEOSZ többször felhívta többek között Tarlós István figyelmét is, hogy az M3 metró akadálymentesítése nem jószándékú választási lehetőség, hanem jogszabályokban rögzített kötelezettsége - írta Kovács Ágnes, az egyesület elnöke a Napi.hu-nak.

Tarlós: direkt helyezték el a fakockát

Véleménye szerint nincs olyan indok, amely alapján elkerülhető a teljesítése: se forráshiány, se az érintettek száma.

A főpolgármester által közölt statisztikai adatok megalapozatlanok, mert ha csak a fogyatékosokban érintett személyeket vesszük figyelembe, akkor minden tizedik utas érintett a WHO szerint.

Szeretném Tarlós István figyelmét ismételten felhívni arra is, hogy az akadálymentesítésben érintettek a kisgyermekes, babakocsit használó családok és az idősek emberek is.

- közölte az elnök.

Úgy látja, hogy az akadálymentesítést soha nem gondolták komolyan, és ezt az állítást talán azt támasztja alá leginkább, hogy nem tudják megmondani, mekkora forrást igényelne konkrétan a teljes körű akadálymentesítés.

Az M3 metró kérdése nem a következő választások megnyerését segítő propaganda ügy, hanem több évtizedes kihatása lesz a fogyatékos emberek társadalmi beilleszkedésére, melynek egyik feltétele és befolyásoló tényezője az akadálymentes közösségi közlekedés megléte is. Tarlós István nem hozhat felelőtlen és jogszerűtlen döntést ebben a kérdésben, viselnie kell a döntése következményét. Ideje nem kifogásokat, hanem megoldásokat keresni - zárul a nyilatkozat.

Tarlós István csütörtökön [azt mondta](#), hogy pénzhiány miatt nem fognak akadálymentesíteni minden megállót a felújított M3 metróon. Azt is indokként hozta fel, hogy a mintegy 500 ezer utasnak alig egy ezreléke mozgáskorlátozott

Ha rajta múlna ugyanakkor, akkor minden állomás akadálymentesítve lenne - tette hozzá a politikus.

forrás: http://www.napi.hu/magyar_gazdasag/valaszoltak_tarlosnak_ezt_nem_teszi_zsebre.644483.html

Karafiáth: Hogy mi van, főpolgármester úr?

Tarlós István szerint azért nincs értelmé akadálymentesíteni a hármas metró, mert a mozgássérültek "alpból is alig használják, utasszámuk ezrelékben sem fejezhető ki".v

Nézzük csak, a mozgáskorlátozott embereken kívül (és ugyan honnan vette Tarlós a számokat?! és ha szerinte kevesen vannak, akkor nem kell rájuk tekintettel lenni?!) kiknek probléma még a sok lépcső. Többeknek, mint gondolnánk. Nézzük az utazókat. Mert nem, nem minden turista csilliárdos.

Persze mondhatja a vezetés, hogy akinek nincs pénze taxizni, maradjon otthon a seggén, aki nem tud kicsengetni ennyit meg annyit, az úgyse hajt elég pénzt a magyar turizmusbizniszbe, és csóróskodjon a saját hazájában.

Tény, hogy Európa legtöbb városában nem emberpróbáló feladat bőrönddel, felpakolva utazni. Múltkor arra gondoltam, nincs felesleges nyolc-kilencezrem taxira, kimennék a közösségi közlekedés segítségével a reptérre (az is más kérdés, hogy súlyos szégyen, amit nálunk a be- és kijutás jelent, de erről sokat írtak már).

Mit mondjak, mire kiértem, leszakadt a karom, a derekam, húztam-vontam a csomagomat, totál kikészültem.

Pedig én egy jó erőben lévő csaj vagyok, aki lábsúlyzókkal edz napra nap.

Egy hónapra rá, mivel a bank nem szakadt rám, a Népligetbe araszoltam szintén megpakolva. A Corvin negyednél már kezdtem besokallni.

És akkor nem beszéltem még a babakocsi okozta problémákról. Nem számíthat minden anyuka gavallérokra, akik segítik a lépcsőn. Gyakran szomorú látvány a sokgyermekes szülő, olykor szatyrokkal is megrakodva, ahogy tanácstalanul, kétségbeesve álldogál az ilyenkor végtelennek és megmászhatalannak tűnő lépcső alján vagy tetején.

Na, persze, a kismamák se korzózzanak, ugye?

Amúgy is olyan helyigényes a járgány, a zsúfolt járaton elfoglalja a sokkal jobban igyekvők helyét!

Az idősekről már ne is beszéljünk. (Ugye itt már világos, hogy nem ezrelékekről beszélünk?!) A nagymamámnak komoly probléma, hogy egyedül képtelen közlekedni. Lassan kilencvenéves lesz, tavaly volt egy csigolyaműtétje, lassan és nehezen mozog, bottal.

Persze nagy öröm, hogy egyáltalán így tud menni, de a lépcső megugorhatatlan nehézség számára. Csak sajnos a körzeti orvos is metróvonalon van, és a metróhoz súlyos lépcsősorok vezetnek. És ha a kórházba kell mennie ilyen-olyan kontrollra, és a korából fakadóan ez bizony gyakran előfordul, a probléma hatványozódik. (Az iszonyú járművekről és a vonatokról, ahová még nekem is nehezemre esik felkapaszkodni, már ne is értekezzünk.)

A nagyfi, mint számos sorstársa, özvegy és nyugdíjas. Ugye el tudjuk képzelni, hogy tudná mire költeni azt a pénzt, amit ilyenkor eltaxizik?

Fotó: Thinkstock

(Mert sajnos napközben nem mindig tudjuk családilag fuvarozni, főképp nem kivárni, míg egy-egy rendelésen akár három óra múlva sorra kerül. De ugye ez már megint messze vezető kérdés.)

A főpolgármester úr szerint tehát csak az közlekedjen, aki friss és fitt, aki kicsattan az egészségtől! “Alapból” használják csak ők a szép és biztonságos, felújított szerelvényeket, ahogy eddig is! (Sosem fogom elfelejteni a szívszorító videót arról, Mosolyka hogyan jut be egy külkerületből a belvárosba. Szégyenteljesnek találom, hogy amúgy is épp eleget szenvedő embertársainkat kitesszük annak, hogy egy szimpla feladatnál, mint például eljutni a-ból b-be, megaláztatásoknak legyenek kitéve.

Nem ismerek olyan embert, aki szívesen kérne szívességet, majd szívesen hálálkogna.

Aki tudja, ha nem jön valaki, aki mellé áll, bizony ott kell dekkolnia a lépcsőknél.

Erős emlékem, még Észak-Koreából. Egy hét után feltűnik, hogy nincsenek öregek sehol. Kérdezem is az idegenvezetőinket, mitől lehet ez. Hát, jön a felelet, nálunk hatalmas toronyházak vannak. Liftes toronyházak. Csak hát áram, az ritkán van. Így az öregek nem tudnak lejutni. És amikor hirtelen van áram és lejöhetnek, nincs garancia, hogy akkor is lesz, amikor hazai gyerekeknek. Így hát ki-ki marad a vackán.

Azt már csak én teszem hozzá gondolatban, ez már senkit nem érdekel, őket már nem lehet hajtani, zsigerelni, állami szempontból haszontalanok. Selejtek. Nem kellene senkinek.

Szerencsére látják az ablakból a monumentális szobrokat a kedves vezetőről, a grandiózus állami presztízsbetűzéseket, az egyre másra épülő stadionokat, példának okáért.

“Ha rajta múlna”, mondja Tarlós. Kin múlik? És a pénzhiány kin? Ki mondja meg, mire futja és mire nem?

Igaz, akinek nehéz a mozgás, ne pattogjon, nézze inkább otthon a közszolgálatin, hogy a kisvasút hamarosan Bicskéig zötyög.

Kiemelt kép: MTI/Mohai Balázs

forrás: <http://24.hu/poszt-itt/2017/07/29/karafiath-hogy-mi-van-fopolgarmester-ur/>

„Képezhetetlen gyerek nincs, csak képzetlen tanár”

Biztosítania kellene az államnak az intézményrendszert a súlyosan fogyatékos gyerekek iskolába járásához – mondta Márkus Eszter, az ELTE Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Karának dékánhelyettese. Úgy látja: a tankötelezettség mellett a kötelező óvodába járást is be kellene vezetni számukra.

– Súlyos állításokat fogalmazott meg az ombudsman egy nyári jelentése: az állam nem teszi lehetővé a súlyosan és halmozottan fogyatékos gyerekek számára az oktatáshoz való megfelelő hozzáférést. Az ombudsman többször is idézte az ön kutatási eredményeit. Ennyire rossz a helyzet?

– Még ha Európa után 40 évvel lemaradva is, de 2006 óta Magyarországon is tankötelesek ezek a gyerekek. Márpedig ha az állam előírja, hogy kötelező iskolába járniuk, akkor az is a felelőssége, hogy olyan intézményrendszert hozzon létre, ahol van elegendő hely. Ugyanis önmagában az, ha gyógypedagógus jár a családhoz, nem elég. Mert ha a közösségi hatások kimaradnak a gyerek életéből, nem tudja megtanulni, hogyan kell más emberekkel

kapcsolatot tartani, ahogy a kortárs környezet nélkül a beszédre sem lesz motivált. Ezekhez viszont iskola kell.

– Az ép gyerekek szülei félhetnek attól, hogy ha sérült diák érkezik, az visszahúzhatja az egészséges tanulókat.

– Ezek a félelmek felnőttkorra alakulnak ki. Volt a baráti körünkben egy mozgássérült kislány, aki csak négykézláb és térden tudott járni. Meghívtuk a fiam születésnapjára. A zsúron részt vevő gyerekeknek teljesen természetes volt, hogy ott van ez a kislány, leültek mellé, játszottak vele, később pedig lelkesedve meséltek róla otthon a szüleiknek. Ám arra is van példa, hogy hiába menne oda egy 4-5 éves, egészséges gyerek a sérült társához a játszótéren, elrángatja az anyukája, hogy „ne menj oda, mert nyomorék”. A szakmában töltött 27 évem tapasztalata, hogy az egykor elrángatott gyerek felnőttként szintén el fogja rántani a saját gyermekét a fogyatékos társától. Nem gondolom, hogy a magyarok általában érzéketlenek lennének, egyszerűen csak nem ismerjük ezeket az embereket, és amit nem ismerünk, attól félünk. Az előítéletek megszüntetésére a tapasztalás nagyon jó módszer.

– Mégis: vannak, akik azt gondolják, hogy az érintett gyerekeket kár iskolába vinni, hiszen lényegi változást úgysem lehet elérni.

– Amíg nem próbáltam meg hosszú éveken át kitartóan fejleszteni egy gyereket, addig nincs jogom azt mondani egy emberre, hogy őt nem lehet képezni. Képezhetetlen gyerek nincs, csak képzetlen pedagógus. Nyilvánvaló, hogy a súlyosan sérült gyerekek sosem fognak padban ülve ábécét biflázni, de más képességeiket ki lehet bontakoztatni a megfelelő módszertannal. Jó példa erre az egyik tanítványom esete. Volt egy súlyosan és halmozottan sérült kislány, aki még 4 és fél évesen is csak a hátán tudott feküdni, ha pedig bármelyik ember közelített hozzá, tombolt. Csak annyira volt önálló, hogy fekve meg tudta tartani a cumisüveget. Ám miután lehetősége volt egy speciális, sajátos nevelési igényű gyermekek számára létrehozott óvodai csoportba járni, két év múlva már képes volt asztalnál ülni, hajlandó volt kapcsolatot teremteni az emberekkel, és kanállal evett.

– Hozzávetőleg hány érintett gyermek lehet? Az ombudsman azt is bírálta, hogy az államnak nincsen a létszámukra vonatkozó konkrét adata.

– Pontos számot nem lehet tudni, de évente nagyjából minimum 200 ilyen gyermek születik. Az átlagos fejlődésű gyerekekhez hasonlóan alapvetően ők is 6 és 16 éves koruk közt tankötelezettek. Ám esetükben ez 23 éves korig meghosszabbítható, mert vannak, akiknél lassabban indul be a fejlődés. Akár 3400 potenciális tanulóról is beszélhetünk, ha azzal számolunk, hogy ezek a gyerekek 17 éven át is járhatnak iskolába, ha lenne elég férőhely.

– Ami a kritika szerint nincs.

– A helyhiányt egy rendszerhiba is súlyosbítja. A gyerekek komplex állapotfelmérése és fejlesztési szükségleteinek meghatározása a szakértői bizottságok feladata. Ám szintén a bizottságoknak kell kijelölni, hogy melyik intézményben tanuljon a diák. Ha nincs iskolai férőhely, akkor a szakértői bizottság csak azt tudja tenni, hogy azt írja le: olyan súlyos a gyermek állapota, hogy nem alkalmas rá, hogy iskolába járjon, otthon kell teljesítenie a tankötelezettségét. Az is megesik, hogy ha a szülő talál egy iskolát, ahova befogadják a többek közt látássérült gyermekét, de az intézményben nincs a szakterületre specializálódott pedagógus, akkor inkább azt kéri a bizottságtól, hogy a látássérülést ne említsék a szakértői véleményben. Ennek az lesz a vége, hogy a gyerek diagnózisát az épp hozzáférhető intézményhez szabják, és a tanuló papíron akkor sem lesz vak, ha igazából az. Ám tudnia kell a szülőknek, hogy ha ezt aláírják, akkor a gyerek nem lesz jogosult az adott sérülés ingyenes fejlesztésére, és utólag az ombudsmanhoz sem fordulhatnak jogsegélyért.

– **Mi lenne a megoldás?**

– A szakértői bizottságokat ki kéne szabadítani abból a „satuból”, hogy egyszerre kelljen korrektül diagnosztizálniuk, és intézményt is találniuk. Ha utóbbival nem kellene foglalkozniuk, akkor érhetnénk el, hogy összegyűljenek a gyerekek adatai, és lehessen látni, hogy melyik járásban kellene új iskolai csoportokat létrehozni.

– **Jelenleg mekkora férőhelyhiány tapasztalható az intézményekben?**

– Bár az ellátó intézmények száma országosan nőtt, ezek feladatellátási helyeinek száma lecsökkent 140-ről 124-re, ami a napi hozzáférést nehezíti. Előfordul az is, hogy csak a lakóhelytől igen messze találnak intézményt a családok. Pedig egy egészséges gyereket is megviselne, ha 40-50 kilométert kellene reggel autózni, hogy nyolcra iskolába menjen, és délután meg újból ugyanennyit utazzon haza. A szállítás sokszor nemhogy vidéken, de még Budapest kerületei között is probléma.

– **Mennyiben lehet állami segítséget igénybe venni a szállításhoz?**

– A legrövidebb tömegközlekedési útvonalra kilométerenként 21 forintot térítenek meg. Ám a család jó eséllyel nem az állomáson lakik, oda is el kell jutni valahogy, ahogy az iskola sem pont az állomáson van. Kiszámoltuk, hogy ha csak 15-20 kilométer különbség van a legrövidebb tömegközlekedési útvonal és a család otthona, illetve az iskola között, akkor az már tanévente 600-800 ezer forintjába kerül a szülőknek. Van, ahol működik szállítószolgálat, de nem minden önkormányzat engedheti ezt meg magának. Egy kutatásban azt találtuk, hogy az általunk elért tanulók mindössze harmada talált olyan megközelíthető iskolát, ahová naponta bejárhatott a 2014/15-ös tanévben. Egy frissebb, a 2015/16-os tanévre vonatkozó vizsgálat szerint a helyzet javult: már 44-46 százalék ment naponta iskolába. Ugyanakkor az is kiderült, hogy esetükben jelentősen megnőtt a szülők részvétele a szállításban: 34 százalékról 46-ra. Magyarul az kap esélyt, akinek a szülei vagy azt vállalják, hogy minden egyes nap behordják, vagy azt, hogy az iskola közelébe költöznek.

– **Ezt viszont a szegényebb családok nyilván nem engedhetik meg maguknak.**

– Még ha többdiplomás is mindkét szülő, akkor is villámgyorsan a létminimum alá tud csúszni a család. Az elején úgy vannak vele: az anya otthon marad a kicsivel, elhordja minden létező fejlesztésre, az apa pedig egyedüli pénzkeresőként próbál meg helytállni. Mire 3 éves lesz a gyerek, nemcsak azt veszik észre, hogy üres a pénztárcájuk, de általában akkor jönnek rá arra is, hogy óvoda sem lesz, aki fogadja a kicsit. Az anya újabb három évet kénytelen otthon lenni, és sokszor ezután az is kiderül: iskola sem lesz, vagyis a gyerek 6 éves kora után sem mehet vissza dolgozni, pedig addigra már anyagilag teljesen kimerült a család. Egy súlyosan-halmazottan sérült gyermek napi 24 órás szolgálatot igényel, ez kőkemény munka a szülőknek. Így a következő nagy célkitűzésünk az lesz, hogy ne csak a fejlesztő iskola legyen kötelező ezeknek a gyerekeknek, hanem az óvoda is. Ez nemcsak a közösségi nevelés miatt lenne fontos, hanem azért is, hogy a szülő megtanulja elengedni a gyereket, illetve újra munkába állhasson.

– **Az elengedés mennyire működik a gyakorlatban? Hiszen egy fogyatékos gyermek folyamatos ápolása miatt az átlagnál szorosabb anya-gyerek kapcsolat alakulhat ki.**

– Hat-nyolc szorososan összezárva töltött év után nem könnyű megérteni egy szülőnek, hogy más is meg tudja etetni a gyereket. Ám aki ráveszi magát arra, hogy iskolába adja, egy idő után azon kapja magát, hogy ő is élvezi ezt. Hallottam olyan szülőről, aki az első tanévben minden egyes nap ott volt az osztályban. Idő kellett, amíg megszokta a helyzetet, és el tudott

szakadni. Később viszont már az sem okozott neki problémát, hogy egy ötnapos bentlakásos táborba elengedje a gyereket.

– **Mik azok a legfontosabb készségek, amelyek kifejlesztésében segíthet az iskola?**

– Az önkiszolgálás, önellátás megtanítása. Ebbe beletartozik az önálló evés-ivás, öltözködés, testi higiénia és a helyváltoztatás elsajátítása. Ha ezeket nem tanítjuk meg, a gyerek élete végéig minden egyes mozzanathoz egy másik személyre szorul. Am ha közösen találunk egy megfelelő eszközt, például egy szívószálas poharat ráteszünk a kerekesszékére, akkor nem lesz szüksége minden kortynál a segítőre, csak akkor, ha kifogy az ital. Ez azért nem mindegy. Am előfordulhat, hogy a szociális ellátás szabályai miatt van olyan készség, amely elsajátításának nem örül a szülő. Például az önkormányzatok által biztosított ápolási díjat megreformálták, így vannak, akik alacsonyabb (nettó 42 500 forint), míg mások magasabb (nettó 50 200 forint) összegre jogosultak a súlyosan és halmozottan sérült hozzátartozóik gondozása után. A két kategória között vízválasztó, hogy a gondozott személy szobatiszta-e. Ezért megesik, hogy a szülő a szakemberekre szól, nehogy szobatisztaságra szoktassák a gyereket. Ilyenkor a kollégáknak kell megkérdezni a szülőt, hogy ha a gyerek felnőtt úgy, hogy semmire sem képes, akkor mégis mit gondol, mi lesz vele, ha egyszer nem ő, hanem egy idegen fogja ellátni? Hiszen olyan helyzetek alakulhatnak ki, mint Gödön.

– **Ha már említette, mit gondol a gödi Topházban törtétekről?**

– Göd nincs egyedül. Sokfélék a bentlakásos intézmények, van, ahol pályáztak, és tudtak bútort cserélni, már nincsenek rácsos ágyak, és jó állapotban vannak a hálószobák. Am a források nagyon szűkösek, így ezt nem mindenhol sikerült megvalósítani.

– **Felmerült az is, hogy volt, akit ki is kötözték.**

– Megértem a gondozók kétségbeesését. Rábíznak egy gondozóra 30 embert, akik közül ha csak kettő is elkezd agresszívan viselkedni, nem nő négy keze, hogy lefogja őket, és megakadályozza, hogy verjék magukat vagy mászt. Ugyanakkor szakmailag senki lekötözését sem tartom elfogadhatónak. Ehelyett az első lépés az agresszív megnyilvánulás megelőzése lenne, hiszen abból, hogy valaki értelmi fogyatékos vagy autista, még nem következik, hogy önagresszív lesz. Utóbbi inkább arra vezethető vissza, hogy bár az emberi lét sajátossága az értelmes tevékenység, a fogyatékossgal élők sokszor nagyon ingerszegény környezetben élnek. Emellett ugyancsak okozhat agressziót a kommunikáció nehézsége, a személyes tér hiánya vagy a frusztráció.

– **A rendszer problémáinak egy részét a hatalmas gyógypedagógus-hiány okozza. A kormány szerint már látni, hogy az elmúlt években többen kerültek be egyetemre, hamarosan nő a szakemberek száma. Osztozik az optimizmusban?**

– Tényleg van egy minisztériumi szándék, hogy többen kerüljenek be a képzésekbe. Az is igaz, hogy az idén minden képzőhelyen engedélyezték, hogy több hallgatót vegyenek fel a korábbiaknál. Viszont ne felejtsük el, hogy a gyógypedagógiai képzés négyéves, vagyis időbe telik, amíg elvégzik. Egyelőre az érezteti a hatását, hogy 2012 és 2014 között országosan nagyon alacsony volt a képzésekre felvehető keretszáma, holott mindig sokszoros a túljelentkezés. Emellett a helyzetet nehezíti, hogy a Ratkó-korszak lányai közül tömegesen érik el a nyugdíjkorhatárt. Sőt, még az is növeli a képzési igényt, hogy sok olyan pedagógus végzettségű szakember dolgozik a szakmában, aki bár már most gyógypedagógiai státust tölt be, valójában még el kellene hogy végezze a képzést. Így átmenetileg szükség lenne a működő képzőhelyeken a gyógypedagógia szakra felvehető létszámának a mostaninál komolyabb emelésére.

– **Mennyire érvényesül a külföld elszívó hatása?**

– Nagyon kelendő „árucikk” a magyar gyógypedagógus Kanadától Máltán át Svájcig, de nem tömeges az elvándorlás. Sőt, az sem igaz, hogy a gyógypedagógusok közül sokan pályaelhagyók lennének. Egy kutatásból az derült ki: a szomatopedagógusként (ez a mozgáskorlátozott személyiségfejlesztésére irányuló, komplex speciális pedagógiai tevékenység) végzetek 88,7 százaléka maradt idehaza a pályán, és csak 5 százalékuk van külföldön. Tény az is, hogy a szakmában maradó szomatopedagógusok kétharmada a fővárosban dolgozik, vagyis vidéken súlyosabb a gyógypedagógus-hiány. Utóbbi jól példázza, hogy tudok olyan vidéki gyógypedagógiai intézményről, ahol tavaly szeptember óta folyamatosan keresnek embert tíz üres álláshelyre is, de senki, egyetlen pedagógus sem adott be pályázatot egyik státusra se.

– **A szakemberhiányra – és a szakma kérésére – hivatkozva nemrégiben engedélyezték, hogy az enyhe értelmi fogyatékosokat bizonyos tantárgyakból ne csak gyógypedagógusok taníthassák. Jó döntés volt?**

– Nem egészen igaz, hogy ezt a szakma kérte. Aki nem gyógypedagógus végzettségű, de 15-20 éve az érintett gyerekek mellett dolgozik, tényleg érthet hozzájuk, ez rendben is lehet. Ám ezt törvényi szinten rögzíteni nagyon veszélyes, mert lavinát indíthat el. Vagyis újabb csoportoknál, például a látássérülteknél és autistáknál is mondhatjuk, hogy mindegy, ki foglalkozik velük. Pedig a velük foglalkozó szakembereknek önmagában még az sem elég, hogy valamilyen gyógypedagógusi végzettségük van, mert a célcsoporthoz kell hogy legyenek képezve. Hiszen egy siket gyereket másképp kell megközelíteni módszertani szempontból, mint egy vakot. Például a háromezer súlyosan-halmozottan fogyatékos gyerek sem tekinthető nagy tömegnek, de annál nagyobb kihívást jelentenek a szakemberek számára, hiszen mindegyikük egy külön élet.

forrás: <https://mno.hu/belfold/kepezhetetlen-gyerek-nincs-csak-kezetlen-tanar-2410150>

Önkéntesek segítik a mozgássérülteket a fesztiválon

Mozduljunk ki! Egyesület szervezésében idén is önkéntesek segítik a mozgássérült, köztük a kerekesszékes fiatalokat a Sziget fesztiválon, hangzott el az MI aktuális csatorna műsorában.

Egy évvel ezelőtt jött létre a Mozduljunk ki! Egyesület azzal a céllal, hogy önkéntes alapon segítőköt biztosítsanak kikapcsolódásra vágyó mozgássérült fiataloknak ingyen. A tavalyi Sziget fesztiválon is jelen voltak és akciójuk nagyon sikeres volt, hangzott el a műsorban.

Csángó Dániel, a Mozduljunk ki! Egyesület elnöke elmondta: mintegy 250 ezer mozgássérült él Magyarországon, és szervezetük főként a fiatal felnőtteket szeretné megszólítani, azokat, akik elzárva élnek és nincs lehetőségük arra, hogy programokat szervezzenek maguknak. Bár egyre népszerűbb az egyesület, nehéz az érintetteket elérni, mert nincs erre megfelelő fórum.

„Azzal, hogy kimozdulunk, reméljük, hogy egyben létrehozunk egy ilyen fórumot is”, fogalmazott.

Az idén már kétszer annyi mozgássérült fiatal jelezte, hogy szívesen igénybe venné a segítséget a fesztiválon, mint az előző évben. Mint az egyesület honlapján olvasható, a mozgássérültek többsége csak segítséggel tud kikapcsolódni, fesztiválozni. Fontosnak érzik azonban, hogy ezt az élményt ne mindig szülők, rokonok segítségére hagyatkozva éljék át, hanem új ismeretségeket, barátságokat kötve minél önállóbban, de folyamatos felügyelettel. Az egyesület a <https://www.mozduljunkki.hu> oldalon és a Facebookon is elérhető. Az önkéntesek jelentkezését a hello@mozduljunkki.hu címen várják.

forrás: http://medicalonline.hu/kitekinto/cikk/onkentesek_segitik_a_mozgasserulteket_a_fesztivalon

Kétszázöt millió a szociális intézményekre

Kétszázöt millió forint támogatást nyert el a város a Terület- és Településfejlesztési Operatív Program által a szociális alapellátások minőségének javítására.

A beruházás megvalósulásával három épületet újítanak fel és egy személyszállító kisbuszt vásárolnak. Megújul az Útkeresés Segítő Szolgálat székhelye és funkcionálisan is átalakítják. Az infrastruktúra fejlesztése lehetővé teszi, hogy a bővülő ügyfélforgalomnak és a megnövekedett szakemberlétszámnak a megfelelő alapterület biztosított legyen az új feladatok ellátásához, és hozzájáruljon az ellátások hatékonyságának növekedéséhez. A Jószolgálati Otthon Közalapítvány mindennapi munkájának segítése érdekében egy kisbuszt vásárolnak a támogató szolgálat ellátásához, a fogyatékkal élő, sokszor kerekesszékes ellátottak szállítására.

Az Egyesített Szociális Intézmény és Árpád házi Szent Erzsébet Idősek Otthonai esetében két telephelyen végeznek korszerűsítést. Bölcskei Anna Mária, az intézmény vezetője elmondta, a felújítási munkálatok a Batsányi és a Magyar úti intézményt érintik. Előbbiben várhatóan szeptemberben kezdődhetnek meg a munkálatok, majd ezután következik az óvárosi épület.

-A Batsányi úti I. számú gondozási központban a teljes konyha rekonstrukció megtörténik, ebbe a saválló bútoroktól kezdve, az ipari mosogatógépen keresztül a vadonatúj konyhabútorokig minden beletartozik. Elkezdik a teljes vizesblokk átalakítását is, a fürdők és mosdók komplett cseréjét és akadálymentesítését, amelyet szinte az alapoktól fognak újjáépíteni a szakemberek. Ez idő alatt a szakfeladatok átköltöznek az óvárosi intézménybe, amely szintén meg újul. Akkor pedig az fog átkötözni a Batsányiba. A Magyar úti nappali ellátóban teljesen új struktúrát alakítanak ki. Más rendszerben alakítják ki a konyhát és a vizesblokkot, természetesen mindenhol akadálymentesítve, a legmodernebb gépekkel, konyhatechnikai berendezésekkel és bútorokkal felszerelve. A felújítás során a szakemberek igyekeznek visszaadni annak régies, falusias fényét, jellegét és kinézetét, hogy még jobban illeszkedjen a pentelei milióbe- mondta Bölcskei Anna.

forrás: https://dunaujvaros.com/hirek/201707/ketszazot_millio_a_szocialis_intezmenyekre

Szolnoki darts játékosnak szurkolhatunk a szeptemberi világversenyen

Miklós József a Winmau World Mastersen egyedüli kerekesszékes magyar dartsversenyzőként képviselheti Magyarországot.

Miklós Józsefnek újabb álma vált valóra!

A Szolnoki Baglyok DC kerekesszékes versenyzője tavasszal vehetett részt először nemzetközi versenyen (Brugge-ben), s az ott mutatott produkciójával mély benyomást tett a Nemzetközi G Darts Szövetség (fogyatékkal élők) alelnökére, Thierry Johnny Gellinckre, aki betartotta szavát, és szabadkártyát szerzett neki a szeptemberi, Bridlingtonban megrendezendő Winmau World Mastersre.

József a közösségi oldalán tette közzé az örömhírt:

„most már hivatalosan is bejelenthetem, hogy megkaptam a szabadkártyát a Winmau World Mastersre, a legrangosabb világversenyre, ahol egyedüli kerekesszékes magyar dartsversenyzőként képviselhetem Magyarországot!”

forrás: <https://www.szoljon.hu/jasz-nagykun-szolnok/sport-jasz-nagykun-szolnok/szolnoki-darts-jatekosnak-szurkolhatunk-szeptemberi-vilagversenyen-782795/>

Hogyan számítják újra az öregségi nyugdíjat?

A kérdésem az öregségi nyugdíj újraszámolásának módszeréhez kapcsolódik. 2005.11.15-től 2011.12.31-ig III.csoportos rokkantnyugdíjas voltam, jelenleg rokkant ellátásban részesülök. A felülvizsgálat alkalmával nem csökkent az ellátásom és véglegesítettek is. Szolgálati időm 2005-ben 33 év 90 nap volt, ehhez újabb szolgálati időt nem szereztem, mivel megbízásos jogviszonyban dolgoztam és jövedelemem nem érte el a minimálbér 30%-át. 64,5 éves koromban 2021 évben mehetek el öregségi nyugdíjba. Kérhetem-e a nyugdíj újraszámítását? A számításnál figyelem veszik a valorizációs szorzók változását /emelkedését/ és nyugdíj és egyéb ellátásokra vonatkozó éves %-os emelkedést, vagy a 2005-ben érvénybelévőket veszik figyelembe.

A nyugdíjkorhatára betöltésekor Ön az általános szabályok szerint adhatja be a nyugdíjigényét, az öregségi nyugdíját a 2021-ben hatályos szabályok szerint számolják majd ki.

(A rokkantsági ellátás változatlan összegben, öregségi nyugdíjként történő folyósítását csak az 1955 előtt született korosztályok azon tagjai kérhették, akik 2011. december 31-én rokkantsági nyugdíjban részesültek.)

További információk az [összefoglalóban](#).

forrás: <https://www.hrportal.hu/hr/hogyan-szamitjak-ujra-az-oregsegi-nyugdijat-20170730.html>

Egy édesapa elkeseredett levele: Így szivatja tovább a mozgássérülteket a főváros

Olvasónk mozgássérült, ún “roki” kártyával ellátott autóját vontatta el a Fővárosi Állatkert elől a Közterület-felügyelet a mozgássérültek számára fenntartott parkolóhelyről. Olvasónk édesapa, a kártyára pedig a 22 hónapos gyermeke miatt lett jogosult. A sztori tanulságos, sajnós ilyenek a magyar közállapotok. Az írást változtatás nélkül közöljük:

“Sajnos naiv ember vagyok, újra és újra hiszek abban a mesében, hogy azok a szervek, amelyek azért kerültek létrehozásra, hogy értünk dolgozzanak tényleg értünk dolgoznak és nem ellenünk.

Sajnos időről-időre a realitás képen töröl. Úgy tűnik, hogy a tegnapi képen törlés 75 ezer forintunkba fog kerülni. Aki a rövid verziót akarja olvasni annak elég annyit tudni, hogy a Budapesti Állatkert elől a mozgássérült parkolóból elvitték az autónkat a tisztelt Közterületesek (hivatalos nevükön: Fővárosi Önkormányzat Rendészeti Igazgatóság), mert bár ott volt a “roki” kártya a szélvédő mögött, de nem látszott a lejárat dátuma. Lehet, hogy így ez jogszerű volt, de rendkívül méltánytalan... Eddig 25 ezernél tartunk (20.000 elszállítás + 1.200 tárolási díj + 4.500 taxi az autóért), kinéz még 50.000 bírság a szabálytalan parkolás miatt. Mindez azért mert az üveg mögött elcsúszott a kártya és bár látszott a sorszáma – ami alapján szerintem kikereshető valamilyen adatbázisból a lejárat – vitték a kocsit...

Aki a hosszabb verzióra kíváncsi: Kicsi fiunk sajnós 1500 gramm alatti koraszülött volt, ezért kaptunk egy „roki” kártyát, amit a gyermek hároméves koráig használhatunk (most lesz 22 hónapos). A kártya eddig rengeteget segített, mert bár a kicsi szerencsére szépen cseperedik és tulajdonképpen bőven behozta a koraszülöttségéből fakadó lemaradást, azért fokozottabb orvosi követést igényel, valamint a visszamaradt szemproblémája miatt azért kell vele menni rendszeren dokihoz.

A doki látogatásokkor a könnyebb (és díjmentes) parkolást jelentős segítségnek tekintjük. Fontos kiemelni, hogy nem sajnáltatni akarom magunkat, mert mi a „szerencsés” végén vagyunk a „roki” kártyásoknak, és bő egy év múlva – amikor megszűnik a jogosultságunk – már várhatóan valóban nem is lesz rá szükségünk.

Ami miatt írok az a méltánytalan eljárás, amit ma tapasztaltunk. Ráadásul a végére szerintem majd lejön mindenkinek, hogy nem egyedi esetről, hanem sajnós jelenségről van szó... Most vasárnap (július 30.) elmentünk a picivel a Fővárosi Állatkertbe. Amikor a Városligetben –

úgy fél tizenegy körül – kerestük a parkolót. Teljes meglepetésünkre az Állatkert előtti két mozgássérült hely üres volt. Feleségemmel meg is jegyeztük, hogy milyen szerencsénk van, beállhatunk az egyik helyre. Többször voltunk már az Állatkertben a picivel, mert nagyon szereti az állatokat, a fókák és az elefántok a kedvencei. A program most is ezek megtekintésével kezdődött, majd még elbóklásztunk úgy fél háromig, amikor úgy döntöttünk, hogy ha elindulunk, akkor a Forma1 zárása előtt hazaérünk Gödöllőre és elkerüljük a várható dugót.

Amikor kiértünk a kapuhoz levert minket a víz, mert az autó eltűnt. Feleségemmel arra gondoltunk, hogy ellopták. Hívtuk a 112-öt, ahol kis ügyintézés után benyögték, hogy elszállították a kocsit, mert mozgássérült helyen álltunk. A rendőr hölgynek, akivel beszéltem mondtam, hogy nekünk kint van a kártya a szélvédő mögött. Erre annyit tudott mondani, hogy lehet, hogy van valami ideiglenes korlátozás, mert több autót vittek el onnan a mai napon... Nem igazán értettük mi történt ezért kissé feldúltan hívtam a Közterületeseket. Az ott bejelentkező kezelő eléggé flegma volt. Annyit mondott, hogy biztos, hogy volt jogalapjuk a szállításra, és benyögte a tarifát (20 szállítás + 1,2 tárolás/nap), az 50 ezres helyszínit nem említette érdekes módon.

Vettünk néhány nagy levegőt, hívtunk egy taxit, első út Feleségem szüleihez vezetett, ahol a többiek kiszálltak, hogy megvárjanak, amíg kiszabadítom a kocsit. Mi tovább mentünk a telepre XVI. kerület, Rákosi út 43-hoz, ahol már a telep bejáratából láttam, hogy ott az autó, benne ott virít a „roki” kártya. Bejutás után a portás elmondta, hogy azért hozták be az autót mert nem látszott a kártya lejárat dátuma!?!

Ekkor gurult el a gyógyszerem. Bár kicsit szégyellem magam, de itt azért mondtam néhány cifrát és elmondtam az egész szervezetet mindennek, de azt hiszem ez érhető. A váltságdíj (21.200 Ft befizetése után) viszonylag gyorsan visszakaptam az autót és mehettem utamra. Mindeközben a telephelyen bent állt a lopó-autó a három fős személyzettel. Amikor hallották, hogy miért jöttem elsunnyogtak a portásfülkéből a telep ellenkező oldalán lévő árnyékos helyre, majd amikor látták, hogy fizetek és lassan kerítésen belülré kerülök, akkor beültek a lopó-autóba és elmentek. Gondolom újabb áldozatért... A három fős lopó-autó személyzet amíg ott volt nem szóltak semmit, nyilván tudták miért vagyok kikelve magamból. Ketten kicsit talán szégyellték magukat, de az egyik csávó a napszemüveg mögött csak vigyorgott...

Következők szűrődtek le bennem az azóta eltelt fél napban: – Tudatos módszerről van szó. A rendőr hölgy említette, hogy onnan több autót is elvittek ma. Azaz vadásztak a mozgássérült kártyás autókra. Szerintem tíz ilyen autóból legalább egyben el van csúszva a kártya és nem látszik a lejárat dátum. Szerintem erre senki sem figyel oda. A Városliget jó vadászterület

(Széchenyi fürdő 5-6 roki hely, Állatkert 2 roki hely, kicsit arrébb a régi MÁV kórház 6-8 roki hellyel) azaz nagyon kis körzetben sok az ilyen parkoló. Minden lopó-körütra jut legalább egy áldozat... – Utasításba foglalt, vagy támogatott, esetleg eltűrt módszer kell, hogy legyen. Ha valaki a Tisztelt Hatóságnál foglalkozik ennek a „Szolgálat”-nak (hivatalos nevük Járműszállítási Szolgálat) a működésével, akkor biztos, hogy fel kellett volna tűnnie a hasonló eseteknek. Szerintem biztos volt már néhány panasz emiatt (most lesz még egy). Ha feltűnt, akkor a szolgálat vezetői szerint ez vagy etikus eljárás, vagy tojnak az egésyre, mert a törvény betűje szerint elvileg megtehetik, amit tesznek (napról-napra). – A telephelyen a mi kilenc éves Honda Civic-ünk a felső kategóriát képviselte, azaz nem láttam a klasszikusan szabálytalanul a mozgássérült helyen parkoló „nagy és drága” autókat.

Lehet, hogy a személyzet „okosan válogat”? A középosztály nem várja meg este egy péklapáttal hátba veregetni őket jutalom gyanánt? Míg a másik „rétegnél” ez benne van a pakliban? Szerény véleményem: Elvileg a Fővárosi Önkormányzat Rendészeti Igazgatósága azért van, hogy a Főváros, a Fővárosiak és az oda látogatók érdekében eljárjon betartasson szabályokat.

Sajnos úgy látom, hogy a cél valahol a végrehajtás során elveszett. Mert bár biztos többségben vannak azok a munkatársak, akik ezért dolgoznak, ezt az osztagot nem tudom ide sorolni. Le merném fogadni, hogy ilyen körülmények között elszállított 100 mozgássérült kártyás autóból 98-nál igazából (lehet, hogy jogszerű, de) totálisan indokolatlan és méltánytalan eljárás történt (mert érvényes volt a kártya).

Az, hogy miért vészett el a cél és torzult ilyen módon azt csak találgatni tudom: – Mogzóbér rendszer (érdekelt a személyzet az elszállításokban és a bírságokban) – Kvóta kényszer (pl.: legalább 3 autó műszakonként) – Könnyebb ezeket az autókat elvinni, mert könnyű beleesni a hibába (olyan ez, mint régebben az izzókészlet hiánya miatti bírság, hiába nem tudja „halandó” ember kicserélni az izzót, azért ott kell, hogy legyen az autóban)

Végül nem értem, hogy milyen emberek dolgoznak ennél a „Szolgálatnál”? Végrehajtói szinten: – Hogy néznek a tükörbe reggel? – Hogyan számolnak el a lelkiismeretükkel? – A hó végi átutalás ennyire nagy, hogy képesek azokat sújtani, akik amúgy is „meg lettek áldva” valamivel? Vezetői szinten: – Hogyan lehet nyugodt lélekkel ilyen működési rendet létrehozni és üzemeltetni – Ha nem ők hozták létre, hogy nem ismerik fel? Ha felismerik miért tűrik el? Sajnos tényleg újra nagy pofont kaptam az élettől.

Mesterpéldája ez a törvény betűjével való visszaélésnek. Azok, akik elvileg arra kaptak felhatalmazást, hogy az érdekünkben és a törvény szellemében cselekedjenek pont azok ellen

tesznek, akiket védeniük kellene. Most – bár úgy sejtem, hogy felesleges volt leírnom az egészet mert nem fog változni semmi, de legalább kiírtam magamból, hátha így már nem fogok ezen pörögni és el tudok aludni...

Bár az is igaz, ha megosztjátok, és néhány mozgássérült kártyás felfigyel erre az esetre és nem esik ebbe a hibába, akkor már sikert értem el. Mellesleg jegyzem meg, hogy amikor visszakaptam az autót a vezető oldali tükör be volt hajtva a szállítás eredményeként, ami motoros tükör esetén nem túl szerencsés. Inkább nem próbáltam ki, hogy rendben működik-e. Mára ennyi elég volt a nem várt kiadásból...

forrás: <http://pestibulvar.hu/2017/07/31/egy-edesapa-elkeseredett-levele-igy-szivatja-tovabb-a-mozgasserulteket-a-fovaros/>

EGY OLASZ TERVEZŐ TALÁLMÁNYA FORRADALMASÍTHATJA A KEREKESZÉKES KÖZLEKEDÉST

Az új járművel sokkal szabadabban mozoghatnak majd a mozgássérültek, hiszen egészen más a kialakítása, mint a korábbi modelleké.

Mario Vigentini olasz feltaláló 20 évet dolgozott kerekesszékes fiatalokkal. A hosszú évek tapasztalata arra inspirálta, hogy egy új típusú eszközt fejlesszen ki, amely nagyobb szabadságot ad a mozgássérülteknek. Így a Segway mintájára létrehozta a MarioWay nevű, kétkerekű járművet, amely hangvezérléssel működik és nincs is szükség hozzá a kezekhez.

Magas ülésével pedig használói nem kerülnek kellemetlen helyzetbe a kávézóban vagy bárókban sem – de még egy könyvesboltban sem kell megkérni az eladót, hogy segítsen, hiszen képesek anélkül is rendelni vagy vásárolni, hogy mások segítségét kérnék ehhez.

videó: <https://youtu.be/V4NbIhA0j3A>

A találmány olyannyira lenyűgözte az olasz kormány tagjait, hogy a júniusi G7-en résztvevő közlekedési minisztereknek is bemutatták a MarioWay-t, amely nagy sikert aratott a nemzetközi környezetben. Vigentini az AFP-nek azt mondta, a célja az volt, hogy a „szociális integrációhoz alkosson egy eszközt”. Korábbi tapasztalatai ugyanis azt mutatták, hogy azokat, akik fogyatékkal élnek, gyakran gyerekként kezelik csak azért, mert a kerekesszékekben alacsonyabban helyezkednek el. Ezt szerette volna kiküszöbölni az ergonomikus üléssel, melyet egy Segway szerkezetével egyesített.

Az egy töltéssel 30 kilométer megtételére alkalmas eszközt olyan érzékelőkkel látta el, amelyek felismerik a test helyzetét, használatával pedig teljesen új kapuk nyílnak meg a korábban kerekesszékekkel közlekedők előtt. A MarioWay ára jelenleg 19.300 euró, ami drágának tűnhet egy átlagos kerekesszék árához képest, a tervező azonban csapatával azon dolgozik, hogy minél olcsóbbá – és ezzel egyre több ember számára elérhetővé – tegye a járművet.

VIDEÓ HÍREK, TUDÓSÍTÁSOK

www.meosz.hu

Videóink rovatában